

Arrest

nr. 86 036 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is van Georgische nationaliteit, geboren te Kaspi op 18 X.

1.2. Verzoeker verklaarde op 17 april 2011 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 19 april 2011 asiel aan.

1.3. Verzoeker diende op 26 december 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.4. Op 3 februari 2012 weigerde de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.5. Verzoeker stelde op 22 februari 2012 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de weigeringsbeslissing van de adjunct-Commissaris-generaal. In het arrest nr. 79.247 van 16 april 2012 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.6. Op 24 april 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit is de thans bestreden beslissing.

1.7. Op 22 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (onder een bijlage 13 *quinquies*).

1.8. De motieven van de thans bestreden beslissing van 24 april 2012, waarbij de aanvraag in toepassing overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.12.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

*B., D. (R.R.: (...))
nationaliteit: Georgië (Rep.)
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1930 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de Wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

Artikel 9ter §3 - 4 van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 18.04.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook de schending van artikel 149 van de Grondwet.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe:

“A. Gegrondheid

1. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu. Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, 1, 166). Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W.. De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49). Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991 Als reden waarom de regularisatie aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard wordt geeft DVZ volgende motivering: Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, gevraagd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

De in het medisch attest beschreven pijnsymptomen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigend. De gezondheidstoestand is niet kritiek.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van genoemd artikel.

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering zoals voormeld.

Verzoekende partij maakte volgende documenten over met betrekking tot zijn gezondheidsproblemen:

- Standaard medisch attest dd. 29/11/2011 van Dr. P.(...)*
- Medisch verslag dd. 07/07/2011 van Dr. C. M. (...)*
- Medisch verslag dd. 10/11/2011 van Dr. F. T. (...)*
- Medisch verslag dd. 15/09/2011 van Dr. A. D.(...)*
- Medisch verslag dd. 08/08/2011 van Dr. J. R. (...)*
- Medisch verslag dd 03/06/2011 van Dr. S. R. (...)*
- Medisch verslag dd 14/09/2011 van Dr. D. L. (...)/ Dr. K. (...)*

De motivering van de bestreden beslissing is onjuist, waar zij vermeldt dat de ziekte van verzoeker kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980, daar het tegendeel wel degelijk blijkt uit de medische attesten die werden toegevoegd aan de aanvraag. Verzoeker heeft een hernia waarvoor hij een operatie dient te ondergaan. (zie bijkomende medisch attest in bijlage). De aandoening van verzoeker vereist aldus een complexe neurochirurgische ingreep.

Er dient benadrukt te worden dat een vreemdeling recht op verblijf heeft indien er in zijn land van herkomst geen of slechts een onzekere of zeer beperkte beschikbaarheid is van medische zorgen voor zijn ziekte. De onbeschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst mag ook voortvloeien uit het feit dat de medische zorgen voor de vreemdeling ontoegankelijk zijn vanuit een financieel oogpunt. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dient de financiële toestand van de vreemdeling na te gaan. De DVZ dient hierbij rekening te houden met het al dan niet bestaan van een systeem van sociale zekerheid in het thuisland. Dat hierover in de bestreden beslissing met geen woord gerept wordt. In de motivatie wordt enkel verwezen naar het advies van de geneesheer van de DVZ, maar bij nazicht van dit advies, blijkt dat dit advies nergens betrekking heeft op de beschikbaarheid of de

toegankelijkheid van medische verzorging. Op geen enkel ogenblik blijkt dat de DVZ de beschikbaarheid of toegankelijkheid van medische verzorging heeft onderzocht, laat staan beoordeeld. De motivering is nochtans een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de DVZ de door verzoeker ingediende aanvraag zorgvuldig heeft onderzocht en haar uitspraak beredeneerd heeft. De verplichting tot motiveren is een vormvereiste. Dat de gezondheidszorg in Georgië overigens niet toegankelijk is voor alle Georgische burgers, en dus ook niet voor verzoeker blijkt uit enkele citaten uit het rapport 'Returning to Georgia', opgesteld door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM.): (...) Hieruit dient toch afgeleid te worden dat, in de praktijk, de vereiste medische verzorging in Georgië niet toegankelijk is voor verzoeker wat inhoudt dat hij een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling. Bovendien blijkt duidelijk dat verzoeker niet in staat zou zijn een beroepsactiviteit uit te oefenen en zodoende een inkomen te verwerven, waardoor hij in staat zou zijn zelf in te staan voor eventuele bijkomende kosten verbonden aan de behandeling van zijn aandoening. Verzoeker verwijst andermaal naar het hogervermeld rapport 'Returning to Georgia', opgesteld door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM.). De economische situatie in Georgië is vrij rampzalig te noemen, zoals blijkt uit volgende citaten: (...) Dit houdt in dat het voor verzoeker héél erg moeilijk, zoniet onmogelijk zou zijn een tewerkstelling te vinden, en dit zeker indien men rekening houdt met de ongunstige gezondheidstoestand van verzoeker. In de praktijk komt dit hierop neer dat verzoeker, bij een eventuele terugkeer naar Georgië, in de praktische onmogelijkheid zou zijn zijn inkomsten uit arbeid te halen, en bijgevolg niet in staat zou zijn de nodige bijkomende kosten te betalen die vereist zijn voor de noodzakelijke neurochirurgische ingreep. Verzoeker zou er niet op een menswaardige wijze door het leven kunnen gaan. Er werd nergens op duidelijke en ondubbelzinnige manier vermeld noch blijkt het impliciet uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat de DVZ de bovenvermelde beschikbaarheid en toegankelijkheid van medische verzorging in overweging heeft genomen, heeft onderzocht en tot slot heeft beoordeeld. De DVZ schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

B. Vordering tot schorsing

1. Ernstige middelen. Verzoekende partij verwijst naar de voormelde ingeroepen middelen aangaande de gegrondheid van het beroep. Uit de middelen geformuleerd aangaande de gegrondheid, blijkt duidelijk dat er ernstige middelen zijn die toelaten te besluiten tot een schorsing van de bestreden beslissing. 2. Onmiddellijke tenuitvoerlegging berokkent een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De onmiddellijke tenuitvoerlegging heeft tot gevolg dat verzoekende partij dient terug te keren naar het land van herkomst, Georgië. Uit de medische attesten blijkt duidelijk de ernst van de ziekte van verzoeker. Bovendien blijkt uit het bovenvermeld rapport van IOM. dat er geen adequate therapie voor verzoeker toegankelijk is in het land van herkomst. De uitvoering van de bestreden beslissing zou aldus een ernstig en niet te herstellen nadeel berokkenen aan verzoeker."

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

2.4. In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat:

"Artikel 9ter §3 - 4 van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 18.04.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een

inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2.5. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.6. De bestreden beslissing is afdoende met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

2.7. Artikel 149 van de Grondwet verwijst naar de jurisdictionele motiveringsplicht betreffende rechterlijke beslissingen en kan derhalve niet kan worden toegepast t.a.v. bestuurshandelingen, hetgeen de *in casu* bestreden beslissing van de gemachtigde ontegensprekelijk uitmaakt. Waar verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de rechtspraak over de motiveringsplicht inzake rechterlijke beslissingen, noch het artikel 149 van de Grondwet evenwel toepasselijk zijn op administratieve beslissingen. Deze verwijzingen kunnen bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (RvS nr. 150.529, 21 oktober 2005).

2.8. In antwoord op verzoekers concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, geldt dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. Uit de voormelde motivering van de bestreden beslissing blijkt immers afdoende dat de gemachtigde van de staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft geoordeeld dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

2.9. Verzoeker stelt voorts in zijn verzoekschrift niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, omdat hij meent dat de motivering onjuist zou zijn en dat enige motivering over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorg in Georgië ontbreekt. Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat de motivering die door verzoeker wordt geciteerd in diens verzoekschrift het advies van de arts-adviseur betreft en geenszins de motivering van de bestreden beslissing van 24 april 2012. Betreffende de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorg geldt dat verzoeker niet valt onder de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, meer precies gelet op hetgeen gesteld wordt onder artikel 9ter §3, 4° van de vreemdelingenwet en dient er zodoende geen verder onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid te worden uitgevoerd.

2.10. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.
(...)*

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° (...)"

2.11. *In casu* heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de medische stukken van verzoeker overgemaakt aan de ambtenaar- geneesheer, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoeker ingeroepen ziekte. De ambtenaar-

geneesheer heeft het medisch dossier dat verzoeker heeft voorgelegd bij zijn aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoeker ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Het loutere gegeven dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf verschillende medische attesten heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard.

2.12. In het medisch advies van 13 april 2012 wordt door de ambtenaar- geneesheer immers het volgende gesteld:

“Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van de ernst, gevergd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

De in het medisch attest beschreven pijnsymptomen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigend. De gezondheidstoestand is niet kritiek.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”

2.13. Gelet op voormeld advies, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter § 3, 4° van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

2.14. In zoverre verzoeker bij zijn voorliggend verzoekschrift een bijkomend medisch attest voegt, waaruit zou blijken dat hij een operatie dient te ondergaan, geldt dat dit medisch attest van 26 april 2012 dateert, dus van latere datum dan de bestreden beslissing. Zodoende kon het bestuur geen rekening houden met een pas naderhand opgemaakt medisch getuigschrift. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

2.15. Verzoekers omstandige beschouwingen als zou geen onderzoek zijn gebeurd naar de beschikbaarheid en vooral de toegankelijkheid van de medische zorgen en de behandeling in het land van herkomst, zijn, zoals supra reed gesteld, niet van aard afbreuk te doen aan de geldigheid van de bestreden beslissing. Met dergelijke beweringen gaat verzoeker immers voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing steunt op het advies van een ambtenaar- geneesheer, aangesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken, die bevestigde dat verzoekers aanvraag kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. Aldus was het bestuur geenszins gehouden te motiveren aangaande de beschikbaarheid of toegankelijkheid van een eventuele behandeling in Georgië.

2.16. Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient aan de in artikel 9ter § 1 van de wet omschreven ziekte een inhoud te worden toegeschreven die conform is aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nopens artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM):

“In artikel 9ter, nieuw van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of zijn integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf ge beurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.”

2.17. Tevens volgens dezelfde parlementaire voorbereidende werkzaamheden en volgens vaste rechtspraak van de Raad van State is het evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 van het EVRM. Terwijl hier *in casu* door het bestuur, na grondig onderzoek door de arts-adviseur, werd vastgesteld dat door verzoeker evenwel niet bewezen werd dat hij lijdt aan *“een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit”*.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC